Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

21. detsember 2021 *

Apellatsioonkaebus – Majandus- ja rahaliit – Pangandusliit – Krediidiasutuste ja investeerimisühingute finantsseisundi taastamine ja kriisilahendus – Krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute ühtne kriisilahenduskord – Ühtne Kriisilahendusnõukogu (SRB) – Maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääva ettevõtja suhtes kohaldatav kriisilahendusmenetlus – Banco Popular Español SA kriisilahenduse skeemi vastuvõtmine – Ettevõtte võõrandamise vahend – Kapitaliinstrumentide allahindamine ja konverteerimine – Määrus (EL) nr 806/2014 – Artikkel 20 – Mõiste „lõplik väärtuse hindamine“ – Tagajärjed – Lõpliku järelhindamise tegemisest keeldumine või sellest hoidumine – Õiguskaitsevahendid – Tühistamishagi

Kohtuasjas C-874/19 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 28. novembril 2019 esitatud apellatsioonkaebus,

Aeris Invest Sàrl, asukoht Luxembourg (Luksemburg), esindajad: *abogados* R. Vallina Hoset ja A. Sellés Marco, hiljem *abogados* R. Vallina Hoset, E. Galán Burgos ja M. Varela Suárez,

apellant,

teine menetlusosaline:

Ühtne Kriisilahendusnõukogu (SRB), esindajad: J. King, L. Pogarcic Mataija ja E. Muratori, keda abistasid *avocats* F. Louis ja G. Barthet ning *Rechtsanwälte* H.-G. Kamann ja L. Hesse,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: teise koja president A. Prechal kolmanda koja presidendi ülesannetes, kohtunikud J. Passer, F. Biltgen, L. S. Rossi ja N. Wahl (ettekandja),

kohtujurist J. Kokott,

kohtusekretär: ametnik M. Krausenböck,

arvestades kirjalikku menetlust ja 15. aprilli 2021. aasta kohtuistungil esitatut,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

olles 8. juuli 2021. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Aeris Invest Sàrl palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 10. oktoobri 2019. aasta kohtumäärus Aeris Invest *vs.* SRB (T-599/18, ei avaldata, edaspidi „vaidlustatud kohtumäärus“, EU:T:2019:740), millega Üldkohus jättis vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata tema hagi, milles ta palus tühistada Ühtse Kriisilahendusnõukogu (SRB) väidetava keeldumise viia Banco Popular Español SA (edaspidi „Banco Popular“) suhtes läbi lõplik järelhindamine; keeldumisest teavitati apellanti 14. septembri 2018. aasta kirjas.

Õiguslik raamistik

2 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. juuli 2014. aasta määruse (EL) nr 806/2014, millega kehtestatakse ühtsed eeskirjad ja ühtne menetlus krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute kriisilahenduseks ühtse kriisilahenduskorra ja ühtse kriisilahendusfondi raames ning millega muudetakse määrust (EL) nr 1093/2010 (ELT 2014, L 225, lk 1; parandused ELT 2014, L 372, lk 9, ELT 2021, L 178, lk 12 ja 13), põhjenduses 64 on märgitud:

„On tähtis, et ettevõtja maksejõuetuse korral tunnustataks kahjumit. Maksejõuetute ettevõtjate vara ja kohustuste hindamine peaks põhinema õiglastel, usaldusväärsetel ja realistlikel eeldustel kriisilahenduse vahendite rakendamise hetkel. Ettevõtja finantsseisundi hindamine ei tohiks siiski kuidagi mõjutada kohustuste väärtust. Küsimuse pakilisust arvestades peaks kriisilahendusnõukogul olema võimalik teostada maksejõuetu ettevõtja vara või kohustuste kiirhindamine. See hindamine peaks olema esialgne ning kehtima hetkeni, kui on läbi viidud sõltumatu hindamine.“

3 Määruse nr 806/2014 artikkel 20 „Kriisilahenduse eesmärgil toimuv väärtuse hindamine“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Enne kriisilahenduse meetme kohta otsuse tegemist või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamist tagab kriisilahendusnõukogu, et artiklis 2 osutatud ettevõtja vara ja kohustuste väärtust hindab õiglaselt, hoolikalt ja realistlikult isik, kes on sõltumatu mis tahes ametiasutusest, sealhulgas kriisilahendusnõukogust, liikmesriigi kriisilahendusasutusest ja asjaomasest ettevõtjast.

2. Võttes arvesse lõiget 15, käsitatakse väärtuse hindamist lõplikuna, kui kõik lõigetes 1 ja 4–9 sätestatud nõuded on täidetud.

3. Kui lõike 1 kohane sõltumatu väärtuse hindamine ei ole võimalik, võib kriisilahendusnõukogu teostada artiklis 2 osutatud ettevõtja vara ja kohustuste esialgse väärtuse hindamise vastavalt käesoleva artikli lõikele 10.

4. Väärtuse hindamise eesmärk on hinnata sellise artiklis 2 osutatud ettevõtja vara ja kohustuste väärtust, mis vastab artiklites 16 ja 18 sätestatud kriisilahenduse eeltingimustele.

5. Väärtuse hindamise eesmärgid on järgmised:

a) saada teavet selleks, et teha kindlaks, kas on täidetud kriisilahenduse eeltingimused või kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise tingimused;

b) saada teavet selleks, et teha otsus artiklis 2 osutatud ettevõtja suhtes võetava sobiva kriisilahenduse meetme kohta, kui kriisilahenduse eeltingimused on täidetud;

c) saada teavet selleks, et teha otsus omandiõiguse instrumentide tühistamise või nende väärtuse alandamise ulatuse kohta ning asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise ulatuse kohta, kui kasutatakse asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õigust;

[…]

g) tagada, et igal juhul võetakse kogu artiklis 2 osutatud ettevõtja vara vähendav kahjum täies ulatuses arvesse kriisilahenduse vahendite rakendamise või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamise ajal.

6. Ilma et see piiraks [Euroopa L]iidu riigiabi raamistiku kohaldamist, põhineb väärtuse hindamine võimaluse korral konservatiivsetel eeldustel, sealhulgas kohustuste täitmata jätmise määra ja kahjumi suuruse puhul. Väärtuse hindamisel ei eeldata, et artiklis 2 osutatud ettevõtjale antakse tulevikus, alates kriisilahenduse meetme võtmise või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamise ajast, mis tahes potentsiaalset erakorralist avaliku sektori finantstoetust või keskpanga erakorralist likviidsusabi või keskpanga sellist likviidsusabi, millel on mittestandardne tagatise tase, struktuur või intressimäär. […]

[…]

7. Väärtuse hindamise tulemusele lisatakse järgmine teave, nagu see on esitatud artiklis 2 osutatud ettevõtja raamatupidamisarvestuses ja -dokumentides:

a) artiklis 2 osutatud ettevõtja ajakohastatud bilanss ja finantsseisundit kajastav aruanne;

b) vara bilansilise väärtuse analüüs ja eeldatav maksumus;

c) artiklis 2 osutatud ettevõtja raamatupidamisarvestuses ja -dokumentides kajastatud bilansiliste ja bilansiväliste täitmata kohustuste loetelu, milles on märgitud ka vastavad laenud ja nõuete rahuldamisjärgud vastavalt artiklile 17.

[…]

9. Väärtuse hindamisel tuuakse ära võlausaldajate jagamine klassidesse vastavalt artiklis 17 osutatud nõuete rahuldamisjärkudele ning hinnang sellele, kuidas aktsionäride ja võlausaldajate iga klassi oleks eeldatavalt koheldud, kui artiklis 2 osutatud ettevõtja oleks lõpetatud ja likvideeritud tavalises maksejõuetusmenetluses. Nimetatud hindamine ei mõjuta võlausaldajate halvema kohtlemise välistamise põhimõtte kohaldamist, millele on viidatud artikli 15 lõike 1 punktis g.

10. Kui asja kiireloomulisust arvestades ei ole lõigetes 7 ja 9 sätestatud nõudeid võimalik täita või kui kohaldatakse lõiget 3, tuleb läbi viia esialgne hindamine. Esialgne hindamine peab vastama lõikes 4 sätestatud nõuetele ja selles ulatuses, nagu asjaolusid arvestades on mõistlikult saavutatav, lõigetes 1, 7 ja 9 sätestatud nõuetele.

Esimeses lõigus nimetatud väärtuse esialgne hindamine peab sisaldama täiendava kahjumi puhvrit koos asjakohaste põhjendustega.

11. Kui väärtuse hindamine ei vasta kõigile lõigetes 1 ja 4–9 sätestatud nõuetele, peetakse seda esialgseks seni, kuni lõikes 1 osutatud sõltumatu isik viib läbi hindamise, mis vastab täielikult kõigile nimetatud lõigetes sätestatud nõuetele. Kõnealune lõplik järelhindamine viiakse läbi niipea, kui mõistlikult võimalik. See võidakse läbi viia lõigetes 16, 17 ja 18 osutatud väärtuse hindamisest eraldi või sellega samaaegselt ning sama sõltumatu isiku poolt, kuid kõnealune järelhindamine toimub sellest eraldiseisvalt.

Lõpliku järelhindamise eesmärk on:

a) tagada, et artiklis 2 osutatud ettevõtja vara vähendav kahjum võetakse selle ettevõtja raamatupidamisarvestuses täies ulatuses arvesse;

b) saada teavet selleks, et teha otsus taastada võlausaldajate nõuded või suurendada vastusoorituse väärtust kooskõlas käesoleva artikli lõikega 12.

12. Juhul kui lõpliku järelhindamise tulemusel on artiklis 2 osutatud ettevõtja vara hinnanguline netoväärtus suurem kui selle ettevõtja väärtuse esialgse hindamise tulemusel saadud vara hinnanguline netoväärtus, võib kriisilahendusnõukogu paluda liikmesriigi kriisilahendusasutusel teha järgmist:

a) kasutada õigust suurendada nõudeõiguste teisendamise vahendi raames võlausaldajate või asjaomaste kapitaliinstrumentide omanike alla hinnatud nõuete väärtust;

b) anda sildasutusele või vara valitsemise ettevõtjale korraldus suurendada seoses vara, õiguste ja kohustustega kriisilahendusmenetluses olevale finantsinstitutsioonile tehtava vastusoorituse väärtust või vastavalt olukorrale omandiõiguse instrumentide omanikele seoses nende omandiõiguse instrumentidega tehtava vastusoorituse väärtust.

13. Olenemata lõikest 1 annab lõigete 10 ja 11 kohaselt koostatud esialgne väärtuse hindamine kriisilahendusnõukogule põhjendatud aluse otsuseks võtta tarvitusele kriisilahenduse meede, sealhulgas liikmesriikide kriisilahendusasutustele korralduse andmine maksejõuetu finantsinstitutsiooni enda kontrolli alla võtmiseks, või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamiseks.

14. Kriisilahendusnõukogu kehtestab ja säilitab korra, millega tagada, et artikli 27 kohase kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendi kohaldamiseks vajalik hindamine ja käesoleva artikli lõigetes 1–15 osutatud hindamine põhinevad võimalikult ajakohasel ja kõikehõlmaval teabel kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni vara ja kohustuste kohta.

15. Väärtuse hindamine on kriisilahenduse vahendi kohaldamist või kriisilahendusõiguste kasutamist käsitleva otsuse või kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse

kasutamist käsitleva otsuse lahutamatu osa. Väärtuse hindamine ei anna iseseisvat kaebeõigust, kuid selle võib vaidlustada koos kriisilahendusnõukogu otsusega.

16. Selleks et hinnata, kas aktsionäre ja võlausaldajaid oleks koheldud paremini, kui kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni suhtes oleks algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus, tagab kriisilahendusnõukogu, et niipea, kui see on pärast kriisilahenduse meetme või meetmete elluviimist võimalik, viib lõikes 1 osutatud sõltumatu isik läbi hindamise. Kõnealune hindamine on lõigete 1–15 kohaselt tehtavast väärtuse hindamisest eraldiseisev.

17. Lõikes 16 osutatud hindamisega tehakse kindlaks:

a) see, kuidas aktsionäre ja võlausaldajaid või asjakohaseid hoiuste tagamise skeeme oleks koheldud, kui kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni suhtes, mille puhul on kriisilahenduse meede või meetmed ellu viidud, oleks algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus ajal, mil tehti kriisilahenduse meedet käsitlev otsus;

b) see, kuidas kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni aktsionäre ja võlausaldajaid kriisilahendusmenetluse käigus tegelikult koheldi, ning

c) see, kas käesoleva lõike punktis a osutatud kohtlemine erineb käesoleva lõike punktis b osutatud kohtlemisest.

[…].“

Vaidluse taust

4 Vaidluse tausta on kirjeldatud vaidlustatud kohtumääruse punktides 1–23 ja käesoleva menetluse vajadustest lähtudes võib selle kokku võtta järgmiselt.

5 Apellant Aeris Invest oli Banco Populari aktsionär ajal, kui viimase suhtes võeti määruse nr 806/2014 alusel vastu kriisilahenduse skeem.

6 Kriisilahendusotsuse tegemiseks hinnati Banco Populari väärtust vastavalt määruse nr 806/2014 artiklile 20. Selleks koostati kõigepealt kaks aruannet.

7 Esimese, 5. juuni 2017. aasta aruande (edaspidi „esimene hindamisaruanne“) koostas SRB selle määruse artikli 20 lõike 5 punkti a alusel ja selle eesmärk oli saada teavet, mis võimaldab kindlaks teha, kas kriisilahendusmenetluse algatamise tingimused on täidetud.

8 Teise, 6. juuni 2017. aasta hindamisaruande (edaspidi „teine hindamisaruanne“) koostas määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 10 alusel sõltumatu ekspert. Selle väärtuse hindamise eesmärk oli hinnata Banco Populari vara ja kohustuste väärtust, anda hinnang selle kohta, kuidas oleks koheldud aktsionäre ja võlausaldajaid siis, kui Banco Populari suhtes oleks algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus, ning saada teavet, mis võimaldab teha otsuse üleantavate aktsiate ja omandiõiguse instrumentide kohta, ning võimaldab SRB-l kindlaks määrata, mida peetakse äris tavalisteks tingimusteks, kui rakendatakse ettevõtte võõrandamise vahendit.

9 SRB võttis 7. juunil 2017 vastu otsuse SRB/EES/2017/08, mis käsitleb Banco Populari kriisilahenduse skeemi (edaspidi „kriisilahendusotsus“). Samal päeval võttis Euroopa Komisjon vastu otsuse (EL) 2017/1246, millega kinnitatakse Banco Popular Español S.A. kriisilahenduse skeem (ELT 2017, L 178, lk 15). Samal päeval võttis ka Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (pankade nõuetekohase ümberkorraldamise fond, edaspidi „FROB“) kriisilahendusotsuse rakendamiseks vajalikud meetmed.

10 Kriisilahendusotsuse artikli 5 lõige 1 on sõnastatud järgmiselt:

„Banco Populari suhtes kohaldatav kriisilahenduse vahend seisneb määruse nr 806/2014 artikli 24 alusel ettevõtte võõrandamises aktsiate üleandmisega omandajale. Kapitaliinstrumentide allahindamine ja konverteerimine toimub vahetult enne ettevõtte võõrandamise vahendi rakendamist.“

11 Kriisilahendusotsuse artikkel 6, mis käsitleb kapitaliinstrumentide allahindamist ja ettevõtte võõrandamise vahendit, sisaldab lõiget 1, mille kohaselt SRB sisuliselt otsustab:

a) hinnata alla Banco Populari aktsiakapitali nimiväärtus summas 2 098 429 046 eurot, millega kaasneb Banco Populari aktsiate tühistamine 100% ulatuses;

b) konverteerida Banco Populari emiteeritud ja kriisilahendusotsuse kuupäeva seisuga käibel olevate täiendavate esimese taseme omavahendite instrumentide kogu põhisumma Banco Populari uuesti emiteeritud aktsiateks („I uued aktsiad“);

c) seejärel hinnata „I uute aktsiate“ nimiväärtus alla nullini, millega kaasneb nende tühistamine 100% ulatuses;

d) konverteerida Banco Populari emiteeritud ja kriisilahendusotsuse kuupäeva seisuga käibel olevate teise taseme omavahendite instrumentide kogu põhisumma Banco Populari uuesti emiteeritud aktsiateks („II uued aktsiad“).

12 Kriisilahendusotsuse artikli 6 lõike 3 kohaselt põhinevad need allahindamise ja konverteerimise meetmed teisel hindamisaruandel, mida kinnitavad FROBi läbi viidud läbipaistva ja avatud müügiprotsessi tulemused.

13 SRB tegi kriisilahendusotsuse artikli 6 lõikes 5 ka korralduse, et II uued aktsiad antaks 1 euro suuruse ostuhinna vastu üle Banco Santander SA-le, kusjuures nende aktsiate suhtes ei tohtinud olla ühelgi kolmandal isikul mis tahes õigusi; samuti täpsustati, et omandaja on üleandmiseks oma nõusoleku juba andnud.

14 Apellant esitas 18. septembril 2017 Üldkohtule hagi, milles ta palus tühistada kriisilahendusotsuse ja otsuse 2017/1246; hagi registreeriti numbriga T-628/17.

15 4. mail 2018 esitas apellant SRB-le Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT 2001, L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331) alusel dokumentidega tutvumise taotluse, soovides tutvuda teise lõpliku hindamisaruandega (edaspidi „lõplik järelhindamine“), mis on ette nähtud määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 11, ning väärtust hinnanud eksperdi lõpparuandega, mis on ette nähtud määruse artikli 20 lõigetes 16

ja 17, ning mille eesmärk on teha kindlaks, kas Banco Populari kriisilahenduse skeemist puudutatud aktsionäre ja võlausaldajaid oleks koheldud paremini, kui selle finantsinstitutsiooni suhtes oleks algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus (edaspidi „kolmas hindamisaruanne“).

16 SRB sai 14. juunil 2018 kolmanda hindamisaruande.

17 SRB vastas käesoleva kohtuotsuse punktis 15 nimetatud taotlusele 19. juunil 2018, märkides esiteks, et ta sai kolmanda hindamisaruande ja et enne selle avaldamist koostatakse selle mittekonfidentsiaalne versioon, ning teiseks ei ole tema käsutuses lõplikku järelhindamist.

18 Kohtuasjas T-628/17 toimunud menetluses märkis SRB 30. juulil 2018 vastuseks menetlust korraldavale meetmele, et ta ei valmista ette esimese hindamisaruande järelhindamise versiooni ja teisele hindamisaruandele ei järgne lõplikku järelhindamist, täpsustades seejuures, mis on selle põhjused.

19 Sellega seoses märkis SRB, et „käesoleva juhtumi eripära tõttu [jõudis ta] järeldusele, et [lõplik] järelhindamine ei teeniks määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 11 raames mingit praktilist eesmärki ning sellega ei kaasneks määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 12 ette nähtud hüvitamisotsust“. Ta nentis, et lõplikku järelhindamist ei saa nõuda, kui see ei suuda oma eesmärke saavutada, ning selgitas, mis põhjustel on see käesolevas asjas nii. Üldkohus edastas selle vastuse apellandile 2. augustil 2018.

20 Samal päeval saatis SRB sõltumatule eksperdile kirja, mis oli sõnastatud järgmiselt:

„Pärast õigusliku raamistiku tähelepanelikku analüüsimist leiab SRB Banco Populari kriisilahenduse asjaolusid arvestades, et määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 11 nimetatud lõplikku järelhindamist ei ole tarvis läbi viia, kuna sellise hindamise tulemus ei saa mõjutada Banco Populari Banco Santanderile võõrandamist, mille käigus kujunes Banco Populari kui ettevõtte turuhind kindlaks avatud, õiglases ja läbipaistvas menetluses.“

21 Järgmisel päeval kutsus apellant SRBd ELTL artikli 265 alusel üles tagama, et sõltumatu isik viiks Banco Populari suhtes läbi määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 11 ette nähtud lõpliku järelhindamise.

22 SRB avaldas 7. augustil 2018 teadaande seoses tema „2. augusti 2018. aasta teatega oma eelotsuse kohta, kas on vaja anda hüvitist aktsionäridele ja võlausaldajatele seoses Banco Popular[i] […] suhtes võetud kriisilahendusmeetmetega, ning arvamuse avaldamise menetluse algatamise kohta (SRB/EES/2018/132)“ (ELT 2018, C 277 I, lk 1); teadaandele oli lisatud kolmas hindamisaruanne. Selles on märgitud:

„[Kolmandast] hindami[sa]ruandest järeldub, et puudub erinevus mõjutatud aktsionäride ja võlausaldajate tegeliku kohtlemise ning selle kohtlemise vahel, mida nad oleksid saanud, kui asutuse suhtes oleks algatatud kriisilahendusmenetluse kuupäeval tavaline maksejõuetusmenetlus. Eelnevat arvestades teeb Ühtne Kriisilahendusnõukogu teates eelotsuse, et ei nõuta […] hüvitise tasumist aktsionäridele ja võlausaldajatele.

Selleks et Ühtne Kriisilahendusnõukogu saaks teha lõpliku otsuse, kas hüvitist on vaja anda, kutsub ta mõjutatud aktsionäre ja võlausaldajaid teatega üles väljendama huvi kasutada arvamuse avaldamise õigust seoses selle Ühtse Kriisilahendusnõukogu eelotsusega, järgides konsultatsioonimenetlust […].“

23 Apellant esitas SRB-le 10. septembril 2018 määruse nr 1049/2001 alusel dokumentidega tutvumise taotluse, mis puudutas kogu SRB ja komisjoni vahelist lõpliku järelhindamise teemal toimunud kirjavahetust, eelkõige seda osa, kus SRB teavitas komisjoni oma otsusest jätta see hindamine läbi viimata, ja vajaduse korral seda osa, kus SRB palus komisjoni heakskiitu, ning samuti komisjoni vastuseid, vajaduse korral täpsustustega, kas selline luba anti.

24 SRB vastas 14. septembri 2018. aasta kirjas (edaspidi „vaidlusalune kiri“) apellandi üleskutsele, mida on mainitud käesoleva kohtuotsuse punktis 21, ja märkis, et arvestades juhtumi eripärasid, st aktsiate võõrandamiseks ettevõtte võõrandamise vahendi kasutamist, leiab ta, et järelhindamine ei täidaks määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 11 nimetatud eesmärke ning sellega ei kaasneks selle määruse artikli 20 lõikes 12 ette nähtud hüvitamisotsust, mistõttu lõplikku järelhindamist läbi ei viida. SRB meenutas, et ta on seda seisukohta juba kohtuasja T-628/17 menetluses väljendanud ja apellanti on sellest seega juba teavitatud.

25 28. septembril 2018 sai Banco Santanderist ühendamise teel ühinemise tulemusena Banco Populari üldõigusjärglane. Sellega seoses andis FROB oma nõusoleku selleks, et Banco Santanderile antakse üle Banco Populari uued aktsiad, mis olid saadud teise taseme omavahenditesse kuuluvate instrumentide konverteerimise tulemusel.

26 SRB vastas 4. oktoobril 2018 käesoleva kohtuotsuse punktis 23 nimetatud taotlusele ja 16. augustil 2018 esitatud dokumentidega tutvumise taotlusele, mis puudutas SRB sisemisi või ettevalmistavaid dokumente seoses lõpliku järelhindamisega ning seda hindamist käsitleva kirjavahetusega SRB ja sõltumatu eksperdi vahel. SRB keeldus määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõigete 2 ja 3 alusel juurdepääsu võimaldamisest sisedokumentidele, teabevahetusele tema ja komisjoni vahel ning komisjoni vastustele, mis puudutavad lõplikku järelhindamist. Seejärel edastas ta apellandile kirja, mille ta oli 2. augustil 2018 saatnud kõnealusele eksperdile.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtumäärus

27 Apellant esitas vaidlusaluse kirja tühistamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 5. oktoobril 2018.

28 Üldkohus jättis vaidlustatud kohtumäärusega hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata põhjendusega, et vaidlusalune kiri ei kujuta endast vaidlustatavat akti ELTL artikli 263 tähenduses.

29 Sellega seoses leidis Üldkohus kõigepealt, et selleks, et teha kindlaks, kas vaidlusalune kiri on selline akt, kuna see sisaldab apellandi väitel SRB otsust jätta Banco Populari suhtes lõplik järelhindamine läbi viimata, tuleb analüüsida, kas see otsus ise tekitas siduvaid õiguslikke tagajärgi, mis mõjutasid apellandi õiguslikku olukorda.

30 Pärast määruse nr 806/2014 artikli 20 lõigete 11 ja 12 sõnastuse esitamist märkis Üldkohus, et lõplikul järelhindamisel on kaks eesmärki.

31 Mis puudutab esimest eesmärki, mida on nimetatud määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 11 punktis a ja mille eesmärk on tagada, et selle määruse artiklis 2 osutatud ettevõtja vara vähendav kahjum võetakse selle ettevõtja raamatupidamisarvestuses täies ulatuses arvesse, siis märkis Üldkohus kriisilahendusotsuse põhjal, et pärast Banco Populari kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise õiguse kasutamist anti kõik Banco Populari aktsiad ettevõtte

võõrandamise vahendit kasutades Banco Santanderile üle. Ta järeldas sellest, et Banco Santanderi ülesanne on tagada, et mis tahes võimalikku kahjumit võetakse Banco Populari varade ja kohustuste konsolideerimisel raamatupidamises arvesse.

32 Mis puudutab teist eesmärki, mida on nimetatud määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 11 punktis b ja mis seisneb teabe saamises selleks, et teha otsus taastada võlausaldajate nõuded või suurendada vastusoorituse väärtust, siis rõhutas Üldkohus, et selle sätte puhul tuleb arvesse võtta määruse artikli 20 lõiget 12, mis näeb ette, et kui lõpliku järelhindamise tulemusel on vara väärtus esialgse hindamise tulemusel saadud väärtusest suurem, võib SRB paluda liikmesriigi kriisilahendusasutusel kas suurendada nõudeõiguste teisendamise vahendi raames võlausaldajate või asjaomaste kapitaliinstrumentide omanike alla hinnatud nõuete väärtust või anda sildasutusele või vara valitsemise ettevõtjale korraldus suurendada kriisilahendusmenetluses olevale finantsinstitutsioonile tehtava vastusoorituse väärtust.

33 Kuna viimati nimetatud sättes on sõnaselgelt välja toodud need juhud, millal võib nõuete või vastusoorituse väärtuse suurendamisega anda lõpliku järelhindamise tulemusel hüvitist, st ainult siis, kui ettevõtja suhtes rakendatud kriisilahenduse skeem on kas määruse nr 806/2014 artiklis 27 ette nähtud nõudeõiguste teisendamise vahend, määruse artiklis 25 nimetatud sildasutuse vahend või määruse artiklis 26 nimetatud vara eraldamise vahend, täheldas Üldkohus, et neid kriisilahenduse vahendeid käesoleval juhul ei rakendatud, sest Banco Populari suhtes vastu võetud kriisilahenduse vahend oli määruse nr 806/2014 artiklis 24 ette nähtud ettevõtte võõrandamise vahend, ning selle vahendi rakendamise tulemusel müüdi Banco Popular tervikuna Banco Santanderile.

34 Üldkohus tuvastas seega, et Banco Populari suhtes rakendatud ettevõtte võõrandamise vahend ei kuulu määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 12 nimetatud juhtude hulka, mille korral võib pärast lõplikku järelhindamist maksta hüvitist, ning lisaks sellele, et see säte ei võimalda maksta hüvitist sellise ettevõtja endistele aktsionäridele ja võlausaldajatele, kelle kõik kapitaliinstrumendid on konverteeritud, alla hinnatud ja kolmandale isikule üle antud.

35 Seejärel lükkas Üldkohus tagasi apellandi argumendi, et lõplik järelhindamine mõjutaks otseselt Banco Populari endiste aktsionäride õiguslikku olukorda, ja et kui viimase turuväärtuse hinnang oleks suurem sellest, mis tuleneb teisest hindamisaruandest, on nendel aktsionäridel õigus saada määruse nr 806/2014 artikli 20 alusel hüvitist.

36 Üldkohus leidis, et selle argumendiga väidab apellant sisuliselt, et kui viidaks läbi Banco Populari lõplik järelhindamine, võiks ta nõuda oma nõuete taastamist või Banco Santanderi makstud vastusoorituse väärtuse suurendamist, ning märkis, et sellise argumendiga ei saa nõustuda, kuna Banco Populari kriisilahenduse raames konverteeriti täiendavatesse esimese taseme omavahenditesse kuuluvad instrumendid aktsiateks, need hinnati alla ja tühistati ning teise taseme omavahenditesse kuuluvad instrumendid konverteeriti, hinnati alla ja anti täielikult Banco Santanderile üle. Üldkohus järeldas sellest, et Banco Populari endised aktsionärid kaotasid kriisilahendusotsuse vastuvõtmise tõttu oma aktsionäri staatuse.

37 Kuna aga apellant väitis oma hagiavalduses, et vaidlusalune kiri ei võimaldanud tal tutvuda panga –„mille aktsionär ta on“ – lõpliku järelhindamisega, või oma repliigis, et ta soovib sellist hindamist selleks, et panna maksma oma õigusi „Banco Populari aktsionärina“, siis vastas Üldkohus talle, et pärast Banco Populari kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise õiguse kasutamist

ning seejärel sellest tulenevate kõigi aktsiate üleandmist Banco Santanderile ei olnud apellant enam kapitaliinstrumentide omanik, kellele võiks maksta hüvitist määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 12 alusel.

38 Apellandi argumentide tagasilükkamiseks täpsustas Üldkohus, et määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 16 ette nähtud kolmandat hindamisaruannet tuleb eristada määruse artikli 20 lõikes 11 nimetatud lõplikust järelhindamisest, kusjuures kolmanda hindamisaruande eesmärk on teha kindlaks, kas aktsionäre ja võlausaldajaid oleks koheldud soodsamalt, kui kriisilahendusmenetluses oleva finantsinstitutsiooni suhtes oleks algatatud tavapärane maksejõuetusmenetlus, ning vajaduse korral maksta aktsionäridele ja võlausaldajatele hüvitist. Üldkohus leidis, et kuigi apellandil oleks kolmanda hindamisaruande alusel potentsiaalselt õigus saada hüvitist, ei saa ta seda nõuda lõpliku järelhindamise alusel.

39 Üldkohus otsustas seega, et Banco Populari lõplik järelhindamine ei mõjutaks apellandi õiguslikku olukorda ja seetõttu ei tekitanud SRB otsus jätta see hindamine läbi viimata siduvaid õiguslikke tagajärgi, mis seda olukorda oleksid saanud mõjutada. Seetõttu ei saa Üldkohtu hinnangul vaidlusalune kiri olla vaidlustatav akt ELTL artikli 263 tähenduses, kuna apellant väidab, et kõnealune kiri tekitab selliseid tagajärgi seetõttu, et see sisaldab seda otsust.

40 Lõpuks lükkas Üldkohus apellandi argumendi, mille kohaselt tagab ainult vaidlusaluse kirja peale hagi esitamise võimalus talle Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artikliga 47 tagatud õiguse tõhusale kohtulikule kaitsele, tagasi põhjendusega, et kohtupraktikas on leitud, et kuigi tingimust, mis käsitleb selliseid apellandi huve puudutavaid siduvaid õiguslikke tagajärgi, mis toovad kaasa selge muutuse tema õiguslikus seisundis, tuleb tõlgendada tõhusa kohtuliku kaitse põhimõttest lähtudes, ei saa seda tingimust niisuguse tõlgendamise tulemusel eirata, ületamata seejuures aluslepinguga liidu kohtutele antud pädevust.

Poolte nõuded

41 Apellant palub Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtumäärus osas, milles Üldkohus tunnistas tema hagi vastuvõetamatuks;

– saata kohtuasi Üldkohtule otsuse tegemiseks tagasi, „nii et ta oleks seotud Euroopa Kohtu otsuses lahendatud õigusküsimustega vastavalt [apellandi] nõuetele esimeses kohtuastmes“;

– teha kohtukulude kohta otsus edaspidi.

42 SRB palub Euroopa Kohtul:

– esimese võimalusena jätta apellatsioonkaebus vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata, aga igal juhul põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– teise võimalusena saata asi tagasi Üldkohtusse;

– kolmanda võimalusena juhul, kui Euroopa Kohus teeb lõpliku otsuse, jätta hagi esimeses kohtuastmes rahuldamata;

– mõista käesolevas menetluses ja Üldkohtu menetluses tekkinud kohtukulud välja apellandilt, teise võimalusena otsustada apellatsioonkaebusega seotud kohtukulude kandmine edaspidi.

Suulise menetluse uuendamise taotlus

43 Euroopa Kohtu kantseleisse 18. oktoobril 2021 saabunud dokumendis palus apellant uuendada menetluse suulise osa, väites oma taotluse põhjenduseks, et Euroopa Inimõiguste Kohtu 14. septembri 2021. aasta otsusest Pintar jt *vs.* Sloveenia nähtuvad uued seisukohad, mida pooled ei ole arutanud ning mis puudutavad õigust tõhusale õiguskaitsevahendile pankade kriisilahenduse valdkonnas ja õigust tutvuda kriisilahendust puudutava teabega, kuid need õigused on tihedalt seotud käesolevas apellatsioonimenetluses viidatud harta artiklitega.

44 Sellega seoses olgu meenutatud, et Euroopa Kohtu kodukorra artikli 83 kohaselt võib Euroopa Kohus igal ajal, olles kohtujuristi ära kuulanud, uuendada määrusega menetluse suulise osa, eelkõige kui ta leiab, et tal ei ole piisavalt teavet või kui pool on pärast suulise osa lõpetamist esitanud uue asjaolu, millel on otsustav tähtsus Euroopa Kohtu lahendile (26. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus Orange *vs.* komisjon, C-211/15 P, EU:C:2016:798, punkt 10 ja seal viidatud kohtupraktika).

45 Käesolevas asjas see nii ei ole. Olles kohtujuristi ära kuulanud, leiab Euroopa Kohus, et tal on otsuse tegemiseks olemas kogu vajalik teave ning et Euroopa Inimõiguste Kohtu 14. septembri 2021. aasta otsus Pintar jt *vs.* Sloveenia ei kujuta endast uut asjaolu, millel oleks otsustav tähtsus käesolevas kohtuasjas tehtavale otsusele.

46 Eeltoodud kaalutlusi arvestades leiab Euroopa Kohus, et menetluse suulise osa uuendamiseks ei ole alust.

Apellatsioonkaebus

47 Apellant põhjendab oma apellatsioonkaebust nelja väitega. Esimeses väites on ta seisukohal, et leides, et apellandi hagi on vastuvõetamatu, rikkus Üldkohus harta artiklit 47 ja määruse nr 806/2014 artiklit 20, sest vaidlusalusel kirjal on siduvad õiguslikud tagajärjed, kuna lõplikul järelhindamisel endal on siduvad õiguslikud tagajärjed, mis võivad mõjutada tema õiguslikku olukorda. Teises väites kinnitab ta, et tõlgendus, mille Üldkohus andis artiklile 20, on vastuolus õigusega omandile ja seega harta artikliga 17. Kolmandas väites on ta arvamusel, et Üldkohus rikkus selle määruse artikli 20 lõike 11 punkti b, kui ta märkis, et apellandil ei ole lõpliku järelhindamise tulemusel potentsiaalselt õigust hüvitisele ning seetõttu puuduvad vaidlusalusel kirjal siduvad tagajärjed. Neljandas väites leiab ta, et keeldudes tunnustamast, et vaidlusalune kiri tekitab apellandi suhtes siduvaid tagajärgi, rikkus Üldkohus nimetatud määruse artikli 20 lõikeid 11 ja 14 ning harta artiklit 41, sest see kiri ei võimaldanud tal tutvuda värske ja täieliku teabega sellise ettevõtja raamatupidamise olukorra kohta, milles talle kuulus 3,45% aktsiatest.

Apellatsioonkaebuse vastuvõetavus

48 SRB on seisukohal, et apellatsioonkaebus on Euroopa Kohtu kodukorra artikli 169 lõiget 2 arvestades vastuvõetamatu, sest selles ei ole täpselt ära näidatud Üldkohtu otsuse – mille tühistamist nõutakse – põhjenduse kritiseeritavad punktid ega ole täpselt esitatud seda nõuet toetavad õiguslikud argumendid. Apellatsioonkaebus on ka vastuolus kodukorra artikli 170 lõikega 1, kuna see põhineb uutel õigusväidetel.

49 Nende argumentidega ei saa nõustuda.

50 Esimesena tuleb meenutada, et ELTL artiklist 256, Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust ja kodukorra artikli 168 lõike 1 punktist d ning artikli 169 lõikest 2 tuleneb, et apellatsioonkaebuses tuleb näidata täpselt selle kohtuotsuse kritiseeritavad osad, mille tühistamist nõutakse, ja seda nõuet konkreetselt toetavad õiguslikud argumendid. Nimelt on kodukorra artikli 169 lõikes 2 nõutud, et õigusväidetes ja -argumentides näidataks täpselt, millised Üldkohtu lahendi põhjenduse punktid vaidlustatakse (20. septembri 2016. aasta kohtuotsus Mallis jt *vs.* komisjon ja EKP, C-105/15 P–C-109/15 P, EU:C:2016:702, punktid 33 ja 34 ning seal viidatud kohtupraktika).

51 Käesolevas asjas tuleb esiteks tõdeda, et vastavalt kodukorra artikli 169 lõikele 2 on apellatsioonkaebuses näidatud vaidlustatud kohtumääruse põhjenduse vaidlustatud punktid kas konkreetselt või nendes sisalduva sõnastuse tsiteerimise või kordamise teel, mis võimaldab need punktid seega kindlaks teha. Teiseks, nagu nähtub eelkõige käesoleva kohtuotsuse punktist 47, esitas apellant õigusväiteid ja -argumente, mis võimaldavad Euroopa Kohtul teha õiguspärasuse kontrolli (vt selle kohta 20. septembri 2016. aasta kohtuotsus Mallis jt *vs.* komisjon ja EKP, C-105/15 P–C-109/15 P, EU:C:2016:702, punkt 38). Kolmandaks palub apellant apellatsioonkaebuse väidete ja nõuete lühiülevaates Euroopa Kohtult sõnaselgelt rahuldada esimeses astmes esitatud nõuded, nagu seda lubab kodukorra artikli 170 lõige 1 (vt selle kohta 5. novembri 2019. aasta kohtuotsus EKP *vs.* Trasta Komercbanka jt, C-663/17 P, C-665/17 P ja C-669/17 P, EU:C:2019:923, punkt 86).

52 Seega, vastupidi SRB väidetule vastab apellatsioonkaebus kodukorra artikli 169 lõikes 2 sätestatud nõuetele.

53 Teisena tuleneb Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklist 58, et apellatsioonkaebuse väited peavad põhinema Üldkohtu menetlust käsitlevatel argumentidel. Kodukorra artikli 170 lõige 1 näeb ka ette, et apellatsioonkaebuses ei või muuta Üldkohtu menetluses olnud hagi eset. Euroopa Kohtu pädevus apellatsioonimenetluses on seega piiratud esimeses kohtuastmes arutatud väidetele ja argumentidele antud õigusliku hinnangu kontrollimisega (21. juuli 2020. aasta kohtumäärus Abaco Energy jt *vs.* komisjon, C-436/19 P, ei avaldata, EU:C:2020:606, punkt 37 ja seal viidatud kohtupraktika).

54 Ent vastupidi SRB väidetule vaidleb apellant oma nelja väitega vastu sellele, kuidas Üldkohus liidu õigust tõlgendas või kohaldas, kuna ta leiab, et lõplik järelhindamine oli kohustuslik ja SRB keeldumine seda teha tekitas õiguslikke tagajärgi, mis muudavad tema õiguslikku olukorda Banco Populari aktsionärina. Seega ei ole need väited uued väited (vt selle kohta 28. juuli 2016. aasta kohtuotsus Tomana jt *vs.* nõukogu ja komisjon, C-330/15 P, ei avaldata, EU:C:2016:601, punkt 35).

55 Järelikult on apellatsioonkaebus vastuvõetav.

Apellatsioonkaebuse väited

56 Apellatsioonkaebuse väiteid tuleb analüüsida apellandi esitatud järjekorras ja alustada seega esimesest väitest.

Poolte argumendid

57 Esimese väite põhjendamiseks märgib apellant esimesena, et määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikest 15 tulenevalt on lõplik järelhindamine kriisilahendusotsuse lahutamatu osa. See tekitas õiguslikke tagajärgi ja mõjutas apellandi olukorda, kuna selle otsusega hinnati apellandile kuulunud Banco Populari aktsiad täielikult alla. Lisaks tuleneb selle määruse artikli 20 lõikest 5, et mis tahes väärtuse hindamine, sealhulgas lõplik järelhindamine, sisaldab teavet, mis võimaldab kõigepealt kindlaks teha, kas kriisilahendusmenetluse algatamise tingimused on täidetud, seejärel kontrollida, kas on täidetud kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise tingimused, ning lõpuks otsustada, millised on need sobivad kriisilahenduse meetmed, mis tuleb asjaomase ettevõtja suhtes võtta. Apellant leiab seega, et lisaks muudele eesmärkidele on lõpliku järelhindamise eesmärk olla kõnealuse otsuse aluseks ning seda otsust tuleb tõlgendada ja kohaldada just selle otsuse põhjendusest lähtudes; seda väitis apellant enda sõnul ka Üldkohtus.

58 Teisena väidab apellant seoses tühistamisotsuse tagajärgedega, et kui Üldkohus oleks tühistanud vaidlusaluse kirja, oleks SRB pidanud tagama, et lõplik järelhindamine viiakse vastavalt määruse nr 806/2014 artiklile 20 läbi, mis aga kinnitab, et see kiri tekitab siduvaid õiguslikke tagajärgi.

59 Kolmandana ei ole lõplik järelhindamine kriisilahendusotsusest eraldatav esiteks seetõttu, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on osaline tühistamine võimalik vaid juhul, kui need osad, mille tühistamist nõutakse, on ülejäänud aktist eraldatavad, ja teiseks seetõttu, et määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikest 15 tuleneb, et väärtuse hindamine ise ei anna iseseisvat kaebeõigust.

60 Neljandana ei ole määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 15 siiski mainitud olukorda, kus lõplikku järelhindamist ei ole toimunud, ning raske on kindlaks teha õiguskaitsevahendit, mida kasutada sellise otsuse vastu, millega otsustati jätta niisugune väärtuse hindamine läbi viimata. Seega ei saa asjaolu, et seda järelhindamist ei tehtud, tõstatada sellise hagi raames, milles palutakse tühistada kriisilahendusotsus, sest lõpliku järelhindamise läbiviimine või läbi viimata jätmine on sündmus, mis toimub paratamatult pärast kriisilahendusotsuse vastuvõtmist ja teatavatel juhtudel pärast tühistamishagi esitamist.

61 Käesolevas asjas väidab apellant, et 7. juunil 2017 vastu võetud kriisilahendusotsus vaidlustati Üldkohtus 2017. aasta septembris, kuid alles 2018. aasta augustis teatas SRB Üldkohtule ja sõltumatule eksperdile, et lõplikku järelhindamist läbi ei viida. Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb aga, et pärast vaidlustatud akti vastuvõtmist toimunud sündmustele ei või tühistamishagis tugineda, kuna akti õiguspärasust tuleb hinnata selle akti vastuvõtmise ajal kättesaadava teabe alusel.

62 Lõpliku järelhindamise puudumist ei saa seega põhimõtteliselt vaidlustada kriisilahendusotsuse peale esitatud tühistamishagi raames. Seega on lõpliku järelhindamise puudumise korral ainus lahendus, mis on kooskõlas harta artiklis 47 tunnustatud õigusega tõhusale õiguskaitsevahendile, see, kui vaidlustatud akti, käesoleval juhul vaidlusaluse kirja peale saab esitada hagi.

63 SRB osutab esimese väide vastuvõetamatusele, esitades samu argumente nagu need, mis ta esitas juba kogu apellatsioonkaebuse vastuvõetamatuse väite põhjendamisel; samuti väidab ta, et esimene väide ei ole põhjendatud.

Euroopa Kohtu hinnang

64 Kõigepealt tuleb tagasi lükata SRB argumendid esimese väite vastuvõetamatuse kohta põhjustel, mis on seoses kogu apellatsioonkaebusega juba esitatud käesoleva kohtuotsuse punktides 50–54, nimelt, et see väide ja selle põhjendamiseks esitatud argumendid võimaldavad kindlaks teha vaidlustatud kohtumääruse põhjenduse kritiseeritavad punktid ja määruse nr 806/2014 artikli 20 sätted, mida Üldkohus on rikkunud.

65 Sisulises osas tuleb tõdeda, et esimene väide koosneb peamiselt kahest osast. Seega tuleb esmalt analüüsida väite esimest osa, mis puudutab selle määruse artikli 20 väidetavat rikkumist, ning seejärel käsitleda vajaduse korral väite teist osa, mis puudutab harta artikli 47 väidetavat rikkumist.

66 Kõigepealt väärib meenutamist, et käesolevas asjas otsustas SRB Banco Populari finantsolukorra kiire halvenemise ja eelkõige likviidsuspuudujäägi tõttu, et sobiv kriisilahenduse vahend ei ole mitte nõudeõiguste teisendamine, mis tema arvates osutus ebapiisavaks, vaid ettevõtte võõrandamine, mis on ette nähtud määruse nr 806/2014 artiklis 24. Seda kriisilahenduse vahendit rakendades kasutas SRB määruse nr 806/2014 artiklis 21 ette nähtud asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise õigust.

67 Nagu käesoleva kohtuotsuse punktides 7 ja 8 märgitud, oli SRB koostatud esimese hindamisaruande eesmärk saada teavet, mis võimaldaks kindlaks teha, kas kriisilahendusmenetluse algatamise tingimused on täidetud, samas kui teise, SRB määratud sõltumatu eksperdi koostatud hindamisaruande eesmärk oli hinnata Banco Populari vara ja kohustuste väärtust; anda hinnang selle kohta, kuidas oleks koheldud aktsionäre ja võlausaldajaid siis, kui Banco Populari suhtes oleks algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus, ning saada teavet, mis võimaldaks teha otsuse üleantavate aktsiate ja omandiõiguse instrumentide kohta, ning võimaldaks SRB-l kindlaks määrata selle, mida peetakse äris tavalisteks tingimusteks, kui rakendatakse ettevõtte võõrandamise vahendit. Kolmanda, samuti sõltumatu eksperdi koostatud hindamisaruande eesmärk oli kindlaks teha, kas Banco Populari aktsionäre ja võlausaldajaid, keda kriisilahenduse skeem puudutas, oleks koheldud paremini, kui panga suhtes oleks algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus.

68 SRB leidis, et esimese hindamisaruande järelhindamise versiooni ei ole vaja koostada ning pärast teist hindamisaruannet ei ole vaja läbi viia lõplikku järelhindamist. Pärast apellandi üleskutset kordas SRB seda analüüsi vaidlusaluses kirjas.

69 Kuna apellant väidab kõigepealt, et Üldkohus ja SRB on rikkunud määruse nr 806/2014 artiklit 20, siis tuleb tõlgendada selle sätte sisu, arvestades seejuures määruse põhjendust 64.

70 Põhjendusest 64 tuleneb, et eristada tuleb maksejõuetute ettevõtjate vara ja kohustuste hindamist, mille SRB viib läbi kiireloomulistel juhtudel ja mis on esialgne, ning sõltumatut hindamist, mis põhimõtteliselt lõpetab esialgse hindamise kehtivuse.

71 Mis puudutab hindamise liike, siis on määruse nr 806/2014 artikli 20 lõigetes 11 ja 16 sõnaselgelt ette nähtud kaks liiki: esiteks „lõigete 1–15 kohaselt tehtav" väärtuse hindamine ja teiseks „lõigetes 16, 17 ja 18 osutatud" hindamine. Artikli 20 lõigete 11 ja 16 kohaselt on need eraldi hindamised ja peavad ka nii jääma; neid viib läbi sõltumatu isik, kuid neid võib siiski läbi viia eraldi või samal ajal ning sama sõltumatu isiku poolt.

72 Sellest tuleneb, et käesolevas asjas kuuluvad nii esimene ja teine hindamisaruanne kui ka võimalik lõplik järelhindamine esimest liiki hindamise alla, sest need kuuluvad määruse nr 806/2014 artikli 20 lõigete 1–15 kohaldamisalasse, samas kui kolmas hindamisaruanne, mis kuulub selle artikli lõigete 16, 17 ja 18 kohaldamisalasse, kuulub teist liiki hindamise alla.

73 Tõepoolest on nii, et asjaolu, et lisaks lõplikule järelhindamisele on olemas muu lõplik hindamine, mis nähtub sellest, et määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 11 alguses on lisatud sõnadele „lõplik hindamine" täiend „järel", ja mis on lõpliku „*ex ante*" hindamise vastand, võib mõjutada SRB võimalust keelduda lõpliku järelhindamise läbiviimisest, sest lõplik hindamine ise on juba aluseks kriisilahenduse vahendi kohaldamist või kriisilahendusõiguste kasutamist käsitlevale otsusele või kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamist käsitlevale otsusele ning seda saab määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 15 kohaselt seega vaidlustada koos nende otsustega.

74 Seda tõlgendust toetab ka selle määruse artikli 20 lõige 2, mille kohaselt „[käsitatakse] väärtuse hindamist lõplikuna", kui „kõik lõigetes 1 ja 4–9 sätestatud nõuded on täidetud", arvestades aga seejuures artikli 20 lõiget 15, st võimalust vaidlustada hindamine kaudselt koos käesoleva kohtuotsuse punktis 73 nimetatud otsustega. Nende nõuete hulgas on määruse artikli 20 lõikes 1 sätestatud nõue, et väärtuse hindamise viib läbi isik, kes on SRBst, liikmesriigi kriisilahendusasutusest ja asjaomasest ettevõtjast sõltumatu.

75 Kõrvalmärkusena olgu mainitud, et seetõttu oli SRB koostatud esimene hindamisaruanne tõepoolest esialgne, ning isegi kui SRB oleks teinud esimese hindamisaruande järelhindamise versiooni, nagu apellant nõudis, ei oleks selline versioon kujutanud endast lõplikku hindamist, sest seda ei olnud teinud sõltumatu isik. Ka kohtujurist märkis oma ettepaneku punktis 70, et kuna käesoleval juhul koostas esimese hindamisaruande SRB, siis ei ole selle esialgsuses kahtlust. Seega on käesolevas asjas ainult teine hindamisaruanne, mis vastab sellele tingimusele, käsitatav „väärtuse lõpliku hindamisena" määruse nr 806/2014 artikli 20 tähenduses.

76 Siiski tuleb rõhutada, ilma et oleks vaja teha otsust viimati nimetatud küsimuse ega SRB seisukoha muutumise kohta selles küsimuses, et Üldkohus otsustas õigesti, et järelhindamine ei oleks käesoleva asja asjaoludel igal juhul mõjutanud apellandi õiguslikku olukorda, mistõttu ei saa lõpliku järelhindamise tegemisest keeldumist – millest apellanti teavitati – käsitada apellandi huve kahjustava aktina ning seetõttu ei ole see vaidlustatav akt ELTL artikli 263 tähenduses.

77 Nimelt põhineb SRB vastus Üldkohtule nende põhjuste kohta, miks ta ei kavatsenud viia käesolevas asjas läbi lõplikku järelhindamist, sellise hindamise eesmärkidel.

78 Kuigi on tõsi, nagu väidab apellant, et määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 11 alguse sõnastus näib muutvat lõpliku järelhindamise läbiviimise vältimatult vajalikuks siis, kui SRB käsutuses on üksnes esialgne hindamine, eelkõige seetõttu, et selles sättes on kasutatud väljendi „viiakse läbi" puhul kindla kõneviisi olevikku, mis üldjuhul väljendab kohustuslikkust (vt selle kohta 3. märtsi 2020. aasta kohtuotsus X (Euroopa vahistamismäärus – mõlemapoolne karistatavus), C-717/18, EU:C:2020:142, punkt 20), ja väljendit „niipea, kui mõistlikult võimalik", rõhutas Üldkohus siiski

põhjendatult asjaolu, et sellise aruande tegemata jätmine ei mõjutanud apellandi õiguslikku olukorda, pidades eelkõige silmas lõpliku järelhindamise kahte eesmärki, nagu need on määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 11 sätestatud.

79 Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 11 mõte, mis on esitatud selle sätte teises lõigus, tuleneb selle kahest spetsiifilisest eesmärgist, milleks on „tagada, et artiklis 2 osutatud ettevõtja vara vähendav kahjum võetakse selle ettevõtja raamatupidamisarvestuses täies ulatuses arvesse“ ja „saada teavet selleks, et teha otsus taastada võlausaldajate nõuded või suurendada vastusoorituse väärtust kooskõlas […] artikli [20] lõikega 12“. Kuigi teise eesmärgi sõnastus sisaldab lõpliku järelhindamiseni viivate tingimuste piisavalt laia kirjeldust, tuleb tõdeda, et see viitab sõnaselgelt – nagu Üldkohus vaidlustatud kohtumääruses õigesti märkis – määruse artikli 20 lõikele 12, millest tuleneb, et seda kohaldatakse üksnes spetsiifilistes olukordades, kus SRB on kasutanud nõudeõiguste teisendamise vahendit, sildasutuse vahendit või vara valitsemise vahendit.

80 Käesoleva kohtuasja eripärasid arvestades ei oleks teise lõpliku järelhindamise aruande koostamine, isegi kui see oleks kohustuslik, igal juhul vastanud kummalegi nendest kahest eesmärgist. Apellant ei esita ka tõendeid, mis tõendaks, et määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 11 teise lõigu punktis a nimetatud eesmärk on käesolevas asjas kohaldatav. Selle sätte punktis b nimetatud eesmärk ei ole samuti kohaldatav, sest nagu Üldkohus vaidlustatud kohtumääruse punktides 46 ja 47 õigesti rõhutas, on Banco Populari suhtes vastu võetud kriisilahenduse vahend määruse nr 806/2014 artiklis 24 ette nähtud ettevõtte võõrandamise vahend.

81 Kuid ettevõtte võõrandamise vahendi kohaldamine ei kuulu määruse artikli 20 lõikes 12 nimetatud juhtude hulka, mille korral võib lõpliku järelhindamise tulemusel maksta hüvitist.

82 Lõpuks, sellises olukorras, nagu on käesolev asi, kus pärast teist hindamisaruannet kasutati ettevõtte võõrandamise vahendit, on igal juhul nii, et seaduslikult läbi viidud hankemenetluse lõpuks kujunenud müügihind kas kinnitab selles aruandes mainitud tulemust või hoopis lükkab selle ümber. Õiglane hind vastab seega lihtsalt tegelikult kujunenud turuhinnale. Ettevõtte võõrandamise vahend kinnistab seega faktiliselt kogu diskussiooni, mis puudutab üle antud ettevõtte varade potentsiaalset majanduslikku väärtust. Järelikult oleks vähemalt käesoleva juhtumi asjaoludel saanud lõpliku järelhindamise käigus seda turuväärtust ainult tõdeda, mistõttu selle mõju apellandile oleks olnud null.

83 Apellant vaidleb sellele vastu, väites, et lõplikul järelhindamisel ei ole ainult need kaks eesmärki, vaid – kuivõrd see on nagu mis tahes väärtuse hindamine SRB poolt hiljem tehtava otsuse lahutamatu osa – sellega saadakse teavet, mis võimaldab kõigepealt kindlaks teha, kas kriisilahendusmenetluse algatamise tingimused on täidetud, seejärel kontrollida, kas kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise tingimused on täidetud, ning lõpuks otsustada, millised on need sobivad kriisilahenduse meetmed, mis asjaomase ettevõtja suhtes tuleb võtta.

84 Kuid ükski neist argumentidest – kui vaadelda neid vaidlusaluse kirja tühistamise hagi vastuvõetavuse seisukohast – ei suuda ümber lükata käesoleva kohtuotsuse punktis 82 seoses Banco Populari varade turuhinnaga tuvastatut, kuna see hind saab olla ainult ettevõtte võõrandamise vahendi kasutamise tulemusel tegelikult kujunenud hind.

85 Kõigist eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et apellandi apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitatud esimese väite esimene osa, mille kohaselt rikkus SRB määruse nr 806/2014 artiklit 20, tuleb tagasi lükata. Arvestades asjaolu, et vaidlusalune kiri – nagu Üldkohus õigesti leidis – ei ole igal juhul vaidlustatav akt, tuleb apellatsioonkaebus jätta rahuldamata, ilma et oleks vaja analüüsida esimese väite teist osa ja apellatsioonkaebuse muid väiteid.

Kohtukulud

86 Kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse. Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste lahendamisel, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

87 Kuna SRB on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja apellant on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb SRB kohtukulud välja mõista apellandilt, kes ühtlasi kannab ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Aeris Invest Sàrlilt.

Allkirjad